

Ser santo consolando

El 11 de junio de 1876 en Jesús (Tortosa) muere M.ª Rosa Molas, religiosa y fundadora de la Congregación de Hermanas de la Consolación. Corren las lágrimas y un susurro por las calles: «ha muerto una santa». Pena y gozo se mezclan en los corazones de hermanas, niños huérfanos, ancianos, enfermos y gente de Tortosa. Pena, por la pérdida de este ángel de paz; gozo, porque en sus corazones ha sembrado la certeza de un Dios Consolador que nunca les deja solos.

«Era una santa», años después la expresión sincera de la gente sencilla va tomando consistencia. La Iglesia la declara Santa el 11 de diciembre de 1988.

¿M.ª Rosa santa? ¡sí! ¿se puede ser santo consolando? ¡sí!

Ella vivió una fuerte experiencia de desconsuelo-consuelo y encontró al Dios y Padre de toda consolación (2Cor 1,3). Sintió la llamada a ser cauce de la consolación de Dios para su sociedad. Y lo hizo de una manera sencilla, casi sin hacer ruido, porque el bien a penas se oye pero se siente en el corazón. Los que tuvieron la dicha de conocerla afirman que: «vivió en un ambiente de caridad y murió víctima de la caridad».

Es fácil dar un salto en el tiempo y verla en nuestros pueblos y ciudades haciendo el bien con una asombrosa naturalidad. Podemos reconocerla en las calles de Jesús llamando de puerta en puerta pidiendo leche para los niños huérfanos. Es fácil mirar el puente de Tortosa y verla cruzar con su andar ligero, dispuesta a todo para aliviar el dolor de los apesadados del hospital. Podemos verla por las calles de Uldecona, camino al colegio, deteniéndose a cada paso para escuchar las penas y alegrías de la gente del lugar. También podemos verla en Mora d'Ebre en-

señando a rezar a las niñas del Colegio-Internado. O descubrirla entre las camas de los enfermos del hospital de Vinarós repartiendo atenciones y esperanzas. Verla a la entrada del colegio de Roquetes hablando con una anciana que se siente sola. O en la plaza de Benicarló jugando con las niñas del colegio.

Santa Maria Rosa Molas

Sí, se puede ser santo consolando como lo hizo M.ª Rosa en nuestros pueblos y ciudades de la Diócesis. Se puede ser santo llevando el consuelo de la escucha sincera, el trato delicado, la justicia auténtica, la acogida incondicional, la alegría profunda... el amor de Dios.

Nuestros pueblos y ciudades han visto caminar a una santa por sus calles, han sido impregnados por la luz y bondad de un corazón que lo dio «todo para gloria de Dios y bien de los hermanos». ¡Somos afortunados! Su vida nos invita a ser santos consolando con pequeños gestos. «Felices los que consuelan a sus hermanos porque practican del oficio de Cristo Resucitado.»

Hna. Ana Edo
Comunidad de Tortosa

PARAULES DE VIDA

L'Església, servidora dels pobres (V)

Després de descriure les pobreses que existeixen en la nostra societat i d'identificar les causes que les provoquen, la instrucció pastoral *L'Església, servidora dels pobres* recorda els principis de la doctrina social de l'Església que han d'inspirar la vida econòmica i social.

El principi fonamental és el de la primacia de la persona en la vida social, política i econòmica. L'home no és un instrument al servei de la producció, sinó que l'activitat econòmica ha d'estar al servei de la dignitat de tot ésser humà. Les injustícies i les exclusions socials tenen el seu origen en l'oblit d'aquest principi.

En segon lloc, es recorda el destí universal dels béns. La propietat i l'ús dels béns tenen un límit i una exigència: les carencies dels més pobres i la

virtut de la justícia. Per això, com va recordar sant Joan Pau II, sobre tota propietat privada «grava una hipoteca social». La justícia exigeix una distribució de la riquesa i dels béns que possibiliti una vida digna a totes les persones. Estem davant d'una exigència de la justícia i no davant d'una obra de misericòrdia. Quan les desigualtats socials són escandaloses no s'està faltant únicament a les exigències de la caritat, sinó al deure de la justícia.

El principi de solidaritat ha d'inspirar també l'activitat dels agents econòmics i socials. És una exigència que afecta a tots i que consisteix a tindre una mentalitat que pense en termes de comunitat. Els qui es dediquen a l'activitat econòmica o a la política no han de cercar únicament el seu propi interès, sinó que han de prolongar la seua mirada cap a tota la societat.

La consecució del bé comú ha de ser l'ideal de la vida social. Les persones no som individus aïllats. Vivim en relació amb els altres. Per això la humanitat és una família (el Concili Vaticà II parla de la família humana). El bé comú d'una família s'aconsegueix quan tots procuren el bé de tots. A això ha de tendir l'acció política, econòmica i social. El bé comú exigeix la justícia, però va més enllà d'ella, perquè pressuposa que entre els éssers humans existeix no sols una dignitat comuna, sinó un vincle de fraternitat.

El document menciona també el principi de subsidiarietat. La vida d'una societat no es redueix a la política. Aquest reduccionisme, que acaba polititzant totes les dimensions de la vida humana, pot arribar a matar la vida social. L'Estat no és l'amo de la societat, sinó el seu servidor. Per això, ha de promoure les iniciatives lícites dels individus i grups en bé de la societat, regular-les legalment perquè contribuïsquen al bé de tots i suplir allò que la societat per si mateixa no pot aconseguir.

Finalment, el document indica una meta a la que mai s'ha de renunciar: que tots tinguin un treball digne. Aquest és el camí per a una autèntica societat més justa. Amb contundència, la instrucció afirma: «La política econòmica ha d'estar al servei del treball digne.»

Amb la meua benedicció i el meu afecte.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

AGENDA

- **Dilluns 29**, Visita Pastoral a Prat de Comte. / Hospitalet de l'Infant, a les 19 h, Missa i Processó, 50è aniversari del Temple Parroquial.
- **Dimarts 30**, Visita Pastoral a Batea.
- **Dimecres 1 de juliol**, Visita Pastoral a Horta de Sant Joan.
- **Del 2 al 6 de juliol**, pelegrinatge diocesà a Lourdes.

ENTREVISTA

▶ **JOAN-ANDREU ROCHA**

Signis a Catalunya

L'Associació Catòlica Mundial per a la Comunicació Signis va néixer l'any 2001. Opera a 140 països i és molt activa en diversos àmbits de la comunicació. Recentment s'ha creat a casa nostra per «associar els comunicadors cristians catalans de cara a realitzar diverses activitats de caire formatiu i que afavoreixin la comunicació cristiana». Joan-Andreu Rocha, president de Signis Catalunya, és especialista en mitjans de comunicació i religions.

Quin treball feu a Signis?

Signis opera com una xarxa de professionals cristians de la ràdio, la TV, el cinema, el periodisme, les noves tecnologies i l'educació. Primerament, cerquem el coneixement i el suport mutus, com a professionals de la comunicació; i fem activitats per fomentar els valors de la comunicació promoguts per l'Evangeli, tant a nivell personal com institucional.

Què aporta la comunicació catòlica a la societat?

La comunicació catòlica, com la cristiana en general, promou sobretot la comunió i l'acció en favor de la pau i la justícia. Té un caràcter ecumènic i interreligiós, ja que reconeix tots els esforços en aquest sentit. Molts professionals cristians de la comunicació al nostre país ja treballen amb aquest esperit, però el fet d'estar associats facilita l'organització d'iniciatives amb un impacte més significatiu.

Quants sou i què fareu?

Som un centenar de membres. A banda d'establir la xarxa de col·laboració, estem organitzant diverses activitats formatives relacionades amb la pràctica del periodisme sobre temàtica religiosa, la col·laboració amb l'organització de la Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya i la producció de material didàctic sobre comunicació i religió.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pels alcoholòlics

Déu i Senyor meu: concedeix als alcoholitzats uns ulls capaços de veure el mal que fa la beguda.

Desperta'ls, de manera que puguin adonar-se de la destrucció que es causen a ells mateixos i a les seves famílies, a la seva llar i a la seva feina.

Fes-los sobris, oh Senyor, i que puguin veure que el teu amor i la teva compassió donen una joia més gran i una vida més rica que la que pugui donar qualsevol beguda.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

La joven con parálisis cerebral

Se llamaba Montserrat. Era una joven enferma de parálisis cerebral. Muy inteligente. Tenía unos 24 años. Estaba en una casa de colonias de verano. Durante la misa del último día y en el momento de la plegaria de los fieles, «ella **daba gracias** a su **madre**, que **estaba en el cielo**, por **estar... como estaba**, y de **ser... como era**».

De todo cuanto decía no se le entendía casi nada. El monitor, que tenía el micro, traducía las palabras imperceptibles y casi indescifrables de la joven con parálisis cerebral.

El filósofo alemán Hermann Hesse, Premio Nobel de Literatura, escribía:

—«Los hombres que amaron o que se ofrecieron a sí mismos en sacrificio, han sobrevivido a los tiempos y lugares.

—»Las palabras de **Jesús** han alcanzado, empujado, ayudado, a través de dos mil años; su **presencia y ayuda... continúan** —para quienes sufren, están enfermos, lloran, viven inmersos en el dolor, la incomprensión, la soledad— y es **Jesús** quien les ha despertado y abierto los ojos de sus almas para bien de sus **vidas**.»

No olvidemos que los hechos de la vida y de la muerte de **Jesús** son para ofrecernos **ayuda y sentido** a la **vida**, al **dolor**, a la **muerte**.

Nuestras **deficiencias, enfermedades reales y nuestra confianza** muestran la **realidad de millones de personas**, que en el **decurso** de los **siglos**, han seguido la **creencia**, que nosotros **mantenemos**, en el **amor indefectible** (que no puede faltar o dejar de ser, necesario) de **Jesús**.

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Señor, buscamos tu rostro

En Turín, en el marco del segundo centenario del nacimiento de san Juan Bosco, el Papa venera la Sábana Santa y desea que nos ayude a encontrar en Jesucristo el rostro misericordioso de Dios y a reconocerlo en los rostros de los hermanos, especialmente de los que sufren.

El hombre de la Sábana Santa nos invita a contemplar a Jesús de Nazaret y, misteriosamente, con sus ojos cerrados, nos mira y en el silencio nos habla, afirma Francisco. Nos muestra «el Amor más grande».

En el Calvario contemplamos el sufrimiento hecho amor. Este rostro nos lleva a contemplarlo en los rostros sufrientes de los hermanos. La paz y majestad del hombre torturado de la Sábana Santa nos invitan: «Ten confianza, no pierdas la esperanza; la fuerza del amor de Dios, la fuerza del Resucitado, todo lo vence».

Como san Francisco de Asís ante el «Crucifijo de San Damián», oramos: «Sumo, glorioso Dios, ilumina las tinieblas de mi corazón y dame fe recta, esperanza cierta y caridad perfecta, sentido y conocimiento, Señor, para que cumpla tu santo y verdadero mandamiento.»

Mirar y ser mirados por el Señor. Dar una respuesta incondicional de amor a Dios. Ser transparencia de la misericordia y del amor de Dios.

Hna. M. de los Angeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

29. ■ Dilluns (litúrgia hores: 1a setm.) [Ac 12,1-11 / SI 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19]. Sant Pere (o Qufes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I). Santa Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. ■ Dimarts [Gn 19,15-29 / SI 25 / Mt 8,23-27]. Sants protomàrtirs de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilià, vg.

1. ■ Dimecres [Gn 21,5.8-20 / SI 33 / Mt 8,28-34]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Dijous [Gn 22,1-19 / SI 114 / Mt 9,1-8]. Sants Procés i Martinià, mrs.; sants Bernadí Realino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Mau noir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.

3. ■ Divendres [Ef 2,19-22 / SI 116 / Jn 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI). Sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683). Beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Dissabte [Gn 27,1-5.15-29 / SI 134 / Mt 9,14-17]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, neta de Jaume I. Sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.

5. ■ † Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ez 2,2-5 / SI 122 / 2Co 12,7-10 / Mc 6,1-16]. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B). Sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat. Santa Filomena, vg.

DIUMENGE XIII DE DURANT L'ANY

▮ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 1,13-15; 2,23-24)

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.

▮ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor. / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts. / Quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi, / ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

▮ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 8,7.9.13-15)

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Esclusura: «Ni als qui n'havien recollit molt, els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc, els en faltava.»

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 5,21-43) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu, se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: «La meva filla s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori». Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent.

Arriben uns de casa del cap de sinagoga i li diuen: «La teva filla és morta. ¿Què en trauràs d'amoïnar el mestre?». Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: «Tingues fe i no tinguis por». I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i cridava fins a eixordar. Ell entra a casa i els diu: «¿Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm». Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dóna la mà i li diu: «Talitha, cum», que vol dir: «Noia, aixeca't». A l'instant la noia, que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar. Ells no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

▮ Lectura del llibre de la Sabiduría (Sb 1,13-15; 2,23-24)

Dios no hizo la muerte ni goza destruyendo los vivientes. Todo lo creó para que subsistiera; las criaturas del mundo son saludables: no hay en ellas veneno de muerte, ni el abismo impera en la tierra. Porque la justicia es inmortal. Dios creó al hombre para la inmortalidad y lo hizo a imagen de su propio ser; pero la muerte entró en el mundo por la envidia del diablo; y los de su partido pasarán por ella.

▮ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante; / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▮ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 8,7.9.13-15)

Hermanos:

Ya que sobresalís en todo: en la fe, en la palabra, en el conocimiento, en el empeño y en el cariño que nos tenéis, distinguíos también ahora por vuestra generosidad. Porque ya sabéis lo generoso que fue nuestro Señor Jesucristo: siendo rico, se hizo pobre por vosotros para enriqueceros con su pobreza. Pues no se trata de aliviar a otros, pasando vosotros estrecheces; se trata de igualar. En el momento actual, vuestra abundancia remedia la falta que ellos tienen; y un día, la abundancia de ellos remediará vuestra falta; así habrá igualdad. Es lo que dice la Escritura: «Al que recogía mucho no le sobraba; y al que recogía poco no le faltaba.»

▮ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 5,21-43) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús atravesó de nuevo en barca a la otra orilla, se le reunió mucha gente a su alrededor, y se quedó junto al lago. Se acercó un jefe de la sinagoga, que se llamaba Jairo, y, al verlo, se echó a sus pies, rogándole con insistencia: «Mi niña está en las últimas; ven, pon las manos sobre ella, para que se cure y viva.» Jesús se fue con él, acompañado de mucha gente.

Llegaron de casa del jefe de la sinagoga para decirle: «Tu hija se ha muerto. ¿Para qué molestar más al maestro?» Jesús alcanzó a oír lo que hablaban y le dijo al jefe de la sinagoga: «No temas; basta que tengas fe.» No permitió que lo acompañara nadie, más que Pedro, Santiago y Juan, el hermano de Santiago. Llegaron a casa del jefe de la sinagoga y encontró el alboroto de los que lloraban y se lamentaban a gritos. Entró y les dijo: «¿Qué estrépito y qué lloros son éstos? La niña no está muerta, está dormida.» Se reían de él. Pero él los echó fuera a todos y, con el padre y la madre de la niña y sus acompañantes, entró donde estaba la niña, la cogió de la mano y dijo: «Talitha qumi» (que significa: «Contigo hablo, niña, levántate»). La niña se puso en pie inmediatamente y echó a andar; tenía doce años. Y se quedaron viendo visiones. Les insistió en que nadie se enterase; y les dijo que dieran de comer a la niña.

Jesucrist ressuscita la filla de Jaire. Mosaic de Kariye Djami (s. xiv), Istanbul

COMENTARI

L'home no ha estat creat per a la mort

Avui dia també es fan miracles, però no els busquem on hi ha soroll, no són per meravellar, sinó que es donen, més aviat, on no hi ha res per creure. Déu no fa res en debades: per què un miracle si no té res a dir a la gent d'avui? El miracle avui és, per exemple, que hi hagi persones que estimen el Crist amb un cor arborat d'amor malgrat l'egoisme que ens envolta. Persones que se sacrifiquen pels altres, sense dir-ho: homes i dones que acullen el sofriment com un do de Déu.

En l'evangeli d'avui hi ha dos relats de miracle molt ben travats: una guarició i la resurrecció d'una noia ben joveneta. Jesús té poder sobre el mal i la mort. No se'ns diu si van arribar a creure. Jesús anima el pare de la noia a creure en l'impossible. Però mort i vida s'entrellacen en la nostra condició mortal. I ell és el Vivent, el Senyor de la vida. I l'home no ha estat creat per a la mort.

Quan la Bíblia parla de vida i de mort de l'home, no ho fa només biològicament, sinó que il·lustra també un concepte espiritual i religiós de vida i de mort que té una fase terrenal i l'altra en el més enllà. El

Nou Testament ens ensenya a acollir com a camí de la vida aquell que travessa la mort i una mort de creu. Per assolir la vida plena i definitiva, el Senyor demana la fe: «Tingues fe i no tinguis por!», diu Jesús a Jaire quan li anuncien la mort de la seva filla. I a la dona que patia pèrdues de sang: «Filla, la teva fe t'ha salvat. Queda lliure de la teva malaltia i vés-te'n en pau». Les guaricions i resurreccions fetes per Jesús signifiquen doncs que la salvació ha arribat al món. L'home mor en el moment en què deixa de creure i d'esperar.

Ignasi Ricart, claretian

CRÒNICA DIOCESANA

Romería de «las procesiones»

El pasado 2 de mayo se celebró la tradicional romería de «las procesiones». Mirambel, Tronchón y Olocau del Rey se unen en la fiesta de la Virgen de la Carrasca, de Bordón. Encuentro de hermandad entre los cuatro pueblos, al que antiguamente se unía también Morella.

La Eucaristía fue el centro de la jornada. Después, la procesión y la comida de hermandad. Un día en el que estos pueblos viven una jornada intensa de convivencia.

Mn. Juan José Roca

Rogativa de Catí a St. Pere de Castellfort

A les 5 h de la matinada del 2 de maig, cantaren la despertà per anunciar que a les 8 s'eixia cap a Castellfort. Pujant a l'Avellà, el rés del rosari. Al santuari la celebració de l'Eucaristia i a les 11.30 h eixida cap a la Llàcoba entre els diferents cants penitencials i el rosari. Passant per Salvassòria pujaren la costa de la Llàcoba cantant la lletania dels sants.

Després de dinar, el pas per la Pinella i cant dels responsos. I cap a la costa de Sant Pere, meta del primer dia de la rogativa. Cantant la lletania dels sants i entonant l'*O vere Deus* per tot el poble, arriben al peu de l'altar per cantar les completes en acció de gràcies per aquest dia.

Al dia següent baixaren per la Mare de Déu de la Font, on celebren la Missa del dia del Senyor; i per Ares, buscant el camí que els duria a Catí, amb tots els cants com el primer dia. A les 10 de la nit comença la processó d'entrada al poble, presidida pel rector de la parròquia, Mn. Leon. Només trenca el silenci el cant «*O vere Deus*».

Així conclou un any més aquesta rogativa que, des del 1321, el poble de Catí fa a Sant Pere de Castellfort.

Mn. Juan José Roca

La Pquia. de la Mare de Déu dels Dolors ha visitat la comarca dels Ports

L'1 de maig és costum a la parròquia fer una sortida. Aquest any hem visitat la comarca dels Ports. Vam començar la jornada fent una visita a l'ermitori de la Verge de Vallivana. Seguidament vam anar a celebrar l'Eucaristia al Santuari de la Mare de Déu de la Balma, a Sorita. La bellesa de la naturalesa, l'originalitat de la balma i les reformes van impressionar als pelegrins.

Després, al migdia, vam visitar la Basílica de Santa Maria a Morella i el seu museu. Vam dinar a Monroyo i vam acabar el dia visitant les bodegues Crial que es troben a Lledó.

El dia va ser complet i tots vam gaudir d'un dia molt marità i ple de germanor. Esperem repetir la sortida el proper any. Abans ens queda el viatge a Cantabria, País Basc i Navarra del 21 al 26 de setembre.

Mn. Javier Vilanova

Festa del Perdó

Les parròquies de l'Arxiprestat de la Terra Alta l'1 de maig varem fer la Festa del Perdó, on tots els nens i nenes de l'Arxiprestat que aquests dies faran la Primera Comunió ens varem trobar a Corbera, i caminant vam arribar fins a l'Ermita de Santa Madrona. Aquest any hem sigut 65 nens acompanyats pels catequistes i mossens de l'Arxiprestat.

Dia festiu, de trobada i sobretot d'alegria per sentir-nos perdonats i amb ganes de rebre a Jesús en l'Eucaristia.

Mn. Jordi Centelles Llop
Arxiprestat de la Terra Alta

Romería a la Capella del Port

El primer dia del mes de maig la parròquia de Roquetes va pujar en romeria a la Capella del Port. Ja fa quinze anys que la Congregació Mariana encetà aquesta pràctica per honorar la Mare de Déu i començar així el mes de Maria.

Eren les 10 h quan sortia la caravana de la plaça de l'església en direcció al Port, estava formada per un autobús, un taxi i una colla de cotxes particulars. A les 11 h els romers es concentren a l'encreuament Mascà-Capella per iniciar el rés i cant del Sant Rosari seguint el camí de l'ermita. Els misteris de dolor van estar comentats per P. Sanz, P. Ariño, T. Murall, A. Blanch i M. Gimeno. A les 12 h començà la Santa Missa, van concelebrar el rector i director de la Congregació Mn. D. Escuder, i Mn. Sales.

El romiatge finalitzà amb un dinar al refugi «Cardenal Carles» cedit per a l'ocasió.

I. Segarra

PALABRAS DE VIDA

La Iglesia, servidora de los pobres (V)

Después de describir las pobrezas que existen en nuestra sociedad y de identificar las causas que las provocan, la instrucción pastoral *La Iglesia, servidora de los pobres* recuerda los principios de la doctrina social de la Iglesia que deben inspirar la vida económica y social.

El principio fundamental es el de la primacía de la persona en la vida social, política y económica. El hombre no es un instrumento de servicio de la producción, sino que la actividad económica debe estar al servicio de la dignidad de todo ser humano. Las injusticias y las exclusiones sociales tienen su origen en el olvido de este principio.

En segundo lugar, se recuerda el destino universal de los bienes. La propiedad y el uso de los bienes tienen un límite y una exigencia: las carencias de los más pobres y la virtud de la justicia. Por ello, como recordó san Juan Pablo II, sobre toda propiedad privada «grava una hipoteca social». La justicia exige una distribución de la riqueza y de los bienes que posibilite una vida digna a todas las personas. Estamos ante una exi-

gencia de la justicia y no ante una obra de misericordia. Cuando las desigualdades sociales son escandalosas no se está faltando únicamente a las exigencias de la caridad, sino al deber de la justicia.

El principio de solidaridad debe inspirar también la actividad de los agentes económicos y sociales. Es una exigencia que afecta a todos y que consiste en tener una mentalidad que piense en términos de comunidad. Quienes se dedican a la actividad económica o a la política no deben buscar únicamente su propio interés, sino que han de prolongar su mirada hacia toda la sociedad.

La consecución del bien común debe ser el ideal de la vida social. Las personas no somos individuos aislados. Vivimos en relación con los otros. Por ello la humanidad es una familia (el Concilio Vaticano II habla de la familia humana). El bien común de una familia se alcanza cuando todos procuran el bien de todos. A esto debe tender la acción política, económica y social. El bien común exige la justicia, pero va más allá de ella, porque presupone que entre los seres humanos

existe no sólo una dignidad común, sino un vínculo de fraternidad.

El documento menciona también el principio de subsidiariedad. La vida de una sociedad no se reduce a la política. Este reduccionismo, que acaba politizando todas las dimensiones de la vida humana, puede llegar a matar la vida social. El Estado no es el dueño de la sociedad, sino su servidor. Por ello, debe promover las iniciativas lícitas de los individuos y grupos en bien de la sociedad, regularlas legalmente para que contribuyan al bien de todos y suplir aquello que la sociedad por sí misma no puede alcanzar.

Finalmente, el documento indica una meta a la que nunca se debe renunciar: que todos tengan un trabajo digno. Éste es el camino para una auténtica sociedad más justa. Con contundencia, la instrucción afirma: «La política económica debe estar al servicio del trabajo digno.»

Con mi bendición y mi afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa